

vendt som Afdækning og Baand paa de svungne Gavle, til Indfatning omkring Vinduerne og til disses overdaadig rige Spejl. Selv om Stueetagen er bleven ændret i Begyndelsen af det 18de Aarhundrede, fra hvilken Tid den lille, med Spaan afdækkede Karnap stammer, og selv om den øverste Del af Sydgavlen er nedtaget, maa det dog siges, at dens Ydre i en ganske forbavsende Grad har bevaret sit oprindelige Præg. Haandværksmæssig set blev Bygningens Tilstand derimod efterhaanden ringere og ringere og var til Slut saa faretruende, at en fuldstændig Sammenstyrtning kunde befrygtes. Slyngeværket under Kampstensfundamentet var nemlig borttraadnet, som Følge af at Vandspejlet var sænket ved Byens Kloakering, hvorfor Fundamentet saa at sige kom til at hvile direkte paa det c. 8 m tykke Tang- og Dyndlag, der laa over den faste Bund. Ved hver Storm sitrede Bygningen, og da den tilmed manglede gennemgaaende Skillerum, maatte Følgen ret naturligt blive talrige Revner i Ydermurene. Hertil kom endvidere, at betydelige Dele af Sandstensornamenterne i Tidens Løb var nedfaldne, medens det, der endnu sad tilbage, gennemgaaende var stærkt forvitret.

Skulde Bygningen bevares, var det derfor paatrængende nødvendigt, at der skredes til en gennemgribende Hovedistandsættelse. Uagtet det kunde forudses, at de hermed forbundne Udgifter maatte blive meget betydelige, ikke mindst fordi de ovenfor skildrede ejendommelige Jordbundsforhold maatte berede store tekniske Vanskeligheder, veg Ejeren, Apoteker Strøyberg, dog ikke tilbage herfor, og under Ledelse af Arkitekt Lønborg-Jensen paabegyndtes Arbejdet i 1916. Det er nu ført saa vidt, at selve Bygningens Stabilitet er sikret, dels ved en gennemført Forankring, dels ved at der under Fundamenterne er ført talrige Betonbrønde ned til fast Bund, saaledes at Huset staar solidt; endvidere er Stueetagens Façade bleven istandsat, hvorimod hele den øvrige Del af Murværket endnu henstaar i sin gamle

Stand. Ved det meget vanskelige Fundearbejde er Arkitekten bleven bistaaet af Professor ved polyteknisk Læreanstalt G. Schönweller, medens den kunstnerisk-arkæologiske Del af Arbejdet er blevet udført efter Samraad med Nationalmuseet.

Det viste sig imidlertid under Arbejdet, at Udgifterne vilde blive større end fra først af antaget. I August 1917 ansloges de til mindst 300 000 Kr., af hvilke de 100 000 Kr. dog kunde forventes indvundne, ved at der i Stueetagen indrettedes Butikslokaler. Da Tilvejebringelsen af dette meget betydelige Beløb oversteg Ejerens økonomiske Kræfter, indgik han i September 1917 med et Andragende om, at der af Statskassen maatte blive tilstaaet ham 100 000 Kr. som Tilskud til Restaureringen, mod at han til Gengæld forpligtede sig til at fredlyse Ejendommen ved en Deklaration, der sikrede den mod fremtidig Nedrivning eller Ombygning. Andragendet blev varmt støttet af Nationalmuseet, men da Forhandlingerne om det Rigsdagen forelagte Forslag til Lov om Bygningsfredning endnu ikke var afsluttede, fandt Ministeriet det rettest at afvente Forslagets Skæbne. Efter at Forslaget var vedtaget, forelagde Ministeriet Andragendet for Det særlige Bygningssyn, og da dette ligeledes gav det sin uforbeholdne Tilslutning, tager Ministeriet ikke i Betænkning at fremsætte det foreliggende Lovforslag, ifølge hvilket der mod, at Ejeren underskriver en Deklaration, hvorved Bygningen henlægges under Nationalmuseet som fredet Mindesmærke, tillægges ham et Statstilskud paa 100 000 Kr. til Bygningens Istandsættelse under Bygningssynets Tilsyn.

I en sjælden Grad maa dette Tilfælde siges at opfylde de i Bygningsfredningslovens § 7 stillede Betingelser, idet Bygningens Værdi som kunstnerisk og historisk Mindesmærke maa betragtes som endog særlig fremragende, ligesom det maa erkendes, at Ejeren har bragt et for en Privatmand særdeles betydeligt Offer ved, hvad han allerede har ydet, saa meget mere som det har vist sig, at det tidligere Overslag endog vil blive overskredet.